

חזק ואמץ - העצמה וצמיחה במשנת רבותינו

הרב יהושע בביאן | אקטואליה ♦ תובנות ♦ מבט תורני ♦ כלים לחיים

הצידה האמיתית של המשפחה - לרכך את הדרך לישיבה

המזווה החדשה מונחת במרכז הסלון, פתוחה לרווחה. בפנים חולצות צחורות, מקופלות באהבה על ידי האחות הגדולה - תפילה שאין לה מילים. ובזמן שאף אחד לא מסתכל, ידיים קטנות של האח הקטן תוחבות בין הגרביים ציור מקופל: בניין גדול עם דגל על הגג - ולמטה, באותיות גדולות ולא ישרות: "בהצלחה לאחי הכי אהוב". איש לא ביקש ממנו. הוא פשוט הרגיש שצריך.

ואת ניגשת למקפיא, ומוציאה את קופסת העוגיות שאפית אתמול לתוך שעות הלילה הקטנות, בעיניים חצי עצומות אך בלב מלא מרץ - במיוחד בשבילו. את טומנת אותן עמוק במזווה, ולא לפני שאת מוסיפה מהמזווה, גם את הממתקים הכי טעימים ומיוחדים ששומרים רק לשבת.

כי זה לא דבר של מה בכך. הבן המוזניק שלך, זה שרק אתמול היה תינוק בזרועותייך, עולה עכשיו לישיבה גדולה. שיעור א', זמן אלול. וזה לא רק שלך. זה של כל אחד בבית.

והנה, הגיע הרגע. "שלום" - הוא אומר, ולוחץ יד לאבא. לא חיבוק, לא מילים - לחיצת יד גברית, שנייה אחת יותר מהרגיל. שני הגברים בבית יודעים לדבר בשפה הזאת.

"אל תדאגי, אמא, אני אתקשר". "בכל יום?" את כמעט מתחננת. "בלי נדר". הדלת נסגרת.

את רצה אל החלון, ומבעד לחריצי התריסים את עוקבת בעיניך אחר הצעדים הבטוחים שלו לעבר התחנה. הוא לא מביט לאחור, הוא מביט קדימה. ואת נשארת עם השאלות: האם הוא יצליח לבד? האם לא יהיה לו קשה מדי?

באותו הלילה, כשהבית כבר שקט, דמותו צפה מול עיניך. את מתהפכת: מה שלומו? הלך לישון רעב? ולידך, אבא ער גם הוא. הוא לא אומר לך כלום - פשוט קם, פותח גמרא באמצע הלילה, כי זו הדרך היחידה שהוא מכיר להחזיק דאגה בלי שהיא תשבור אותו. שניכם ערים מאותה סיבה, מרוב דאגה וחשש לבן שהלך לישיבה.

בבוקר, עוד לפני שהבית התעורר, כבר עמדת ליד הכיריים. בין הבישולים, תוך כדי קיפול הבגדים של הקטנים - המחשבה לא הרפתה: מתי הוא כבר יתקשר?

ובשתיים וחמש, זה קרה.

"שלום, מה נשמע?" את שואלת, מנסה לדחוס לתוך שתי מילים את כל הגעגוע. "הכל בסדר, אמא. מה קרה?" - קולו נשמע קצת נבוך.

"וודאי שקרה, אתה בישיבה. איך שם?", "מעולה, ברוך השם" הוא משיב בקצרה.

"ואיך בחברותא?", "מצוין, אמא". "מה מצוין, חמוד?", את מתעקשת, מנסה בכל הכוח לפתח שיחה. "מה יכול להיות? כרגיל".

"האוכל טעים?" מנסה מכיוון אחר, "בסדר, מסתדרים, אמא".

שש דקות, ארוכות - קצרות, שבהן את שואלת והוא עונה, אומר הכל ובעצם לא כלום. ניתקת אחרי שביקשת שיתקשר מחר, והוא הבטיח: "בוודאי". ואבא, שישב לידך בלי מילה, שואל רק "נו, מה הוא אמר?" - ואת שומעת בקולו את אותה תשוקה בדיוק לדעת, רק עטופה בפחות מילים.

